

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 38

Jaargang 9, nummer 1

29 november 2020

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Begin nieuw liturgisch jaar: Eerste Zondag van de Advent

Moge de vreugde van God,
het uitzien naar de komst van Gods Zoon
en de verfrissende wind van de heilige Geest,
in ons midden zijn.

In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de heilige Geest, Amen.

Uit je slaap gewekt!

Vandaag begint de Advent.
Dit is de tijd van wachten en
verwachten, wakker blijven en uit
je slaap gewekt worden, van inkeer
en bezinning.

Wachten en soms de ogen niet
open kunnen houden: wie kent dat
nou niet? Wij mensen wachten
immers heel wat af: op de bus, op
de trein, voor de kassa in de
supermarkt, op gasten die je hebt
uitgenodigd, op een oproep van het
ziekenhuis, op de liefde van je
leven, op het einde van covid-19 en
op de dood zelfs. Er gaat heel wat
leef-tijd zitten in al dat wachten.

Je zou er moe van worden.

Op deze eerste zondag van de
advent gaat het ook over wachten,

maar we worden uitgedaagd om dat
wachten vooral niet moe te worden,
om actief en waakzaam te blijven,
want er staat iets te gebeuren dat
zijn weerga niet kent.

Ik wens iedereen een goede
voorbereiding op Kerstmis toe.

René Hornikx

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Wij verwachten licht en vrede

Deze liturgische periode (december 2020 - januari 2021) loopt van het wachten op de komst van het kind dat licht brengt en vrede totdat we mogen horen dat we op de goede weg zijn. We zijn op de goede weg als we er werk van maken dat er goed leven is voor alle mensen.

Kijken we om ons heen. Wat zien we dan? Wat horen we dan?

We zien vluchtelingen. Mensen die wegtrekken uit hun land, hun dorp, hun familie om elders in vrede te kunnen leven. Stromen vluchtelingen trekken over de wereld. Licht en vrede voor hen zijn mooie idealen. Het Rijk van God een ver nog onbereikbaar perspectief. Wie wijst hen de weg? Ze dolen in het duister. Er is weinig uitzicht voor hen. Ze leven bij de dag. Opgejaagd als bladeren in de wind. Onrust is hun dagelijks brood en er vloeit nauwelijks water uit de rots. Hulpeloos kijken ze ons via het tv-scherm aan: vragend, smekend.

Wat horen we? Mensen smeken om recht. Bedelen om te mogen leven. Vragen om hulp. Roepen om veiligheid. Soms komt er geen geluid meer uit hun mond. Dan steken ze hun handen uit als dorre takken van bomen die zich in de winter uitstrekken naar de hemel. Een gebaar naar God en naar ons om eten en aandacht. Misschien niet eens voor henzelf, maar voor hun kinderen en voor vermoeide en zieke ouderen.

Wij wachten op een kind, dat licht brengt in de duisternis. Soms is het duister om ons heen. Als ogen kijken in ogen, mensen elkaar ontmoeten van hart tot hart, een vonk slaat over, harten worden geraakt, vuur gaat branden, er is licht, toekomst breekt open. Morgen is alles anders.

Wij wachten op een kind, dat vrede brengt op plaatsen waar vrede ver te zoeken is. Als handen naar handen reiken, elkaar raken en samen aan het werk gaan, kan vrede gebouwd worden. Vrede wordt gebouwd zoals een timmerman een stoel of een tafel maakt. Het vraagt inspanning, telkens weer. Want vrede is snel verstoord. Ook al heeft God ons een herinneringsteken gegeven voor vrede, we vergeten vaak te kijken naar de regenboog die God af en toe spant aan de hemel. Zijn verbond met ons breekt God nooit. Wij wel. Daarom is vrede broos en vraagt ze een durende inspanning van ons. Terwijl God ons toefluistert: wees niet bang, ik ben er.

Een hand op de schouder die iemand troost, een plaats aan tafel voor een vluchteling, leefruimte voor een weeskind, "goede dag" zeggen tegen mensen die je tegenkomt, ... Telkens als we iets doen dat het goede leven van mensen bevordert, zegt God tegen ons: "Je bent op de goede weg" of "Jij bent mijn liefste zoon, dochter".

In Gods ogen is Jezus op de goede weg. We worden uitgenodigd hem te volgen met de mens, de man of de vrouw die we zijn, met de mogelijkheden

ons gegeven in de omstandigheden waarin we leven. Wees goed voor jezelf. Want zoals je goed bent voor jezelf ben je ook goed voor anderen, dan en pas dan ben je op de goede weg in de ogen van God en breng je licht en vrede overal waar je komt en duisternis heerst.

Augustinus schreef: 'Een mens bidt niet om God de weg te wijzen, maar om zelf de weg gewezen te krijgen'. Dan zullen we op weg zijn naar licht en vrede.
René Hornikx

Ontsteken adventskaars

Waar wij ook zijn,
God is ons altijd liefdevol nabij.
Zijn Woord schijnt als een licht op onze levensweg
en helpt ons, elkaar te zien met de ogen van ons hart.
Omdat we verlangend uitzien naar zijn komst
ontsteken we de eerste adventskaars.

Eerste lezing: Jesaja 63,16b-17.19b; 64,3b-8

De profeet spreekt met God in naam van zijn volk.

Abraham kent ons niet meer, en Israël wil niet meer van ons weten. Gij, Jahwe, zijt onze vader, van oudsher heet Gij onze verlosser. Waarom, Jahwe, liet Gij ons van uw wegen afdwalen, waarom liet Gij ons hart verstenen, dat het U niet meer vreest? Keer terug, wees uw dienstknechten ter wille, de stammen die uw eigendom zijn. Mocht Gij de hemel toch openscheuren om af te dalen! De bergen zouden wankelen voor uw aangezicht. Geen oor heeft gehoord, en geen oog heeft gezien, dat een god buiten U aldus optreedt voor hen die op hem vertrouwen. Mocht Gij mensen vinden die recht doen, en uw wegen gedenken! Gij zijt vertoornd, want wij deden kwaad; vertoornd op hen die onrecht bedreven: toch worden wij gered. Allen hebben wij ons verontreinigd, heel onze gerechtigheid werd als bevlekte kleren; en wij zijn allen als bladeren verwelkt; de wind van onze zonden blaast ons weg. Niemand is er, die uw naam nog aanroept, niemand, die de moed heeft te steunen op U; want Gij hebt uw gelaat voor ons verborgen, en ons prijsgegeven vanwege onze schuld. En toch, Jahwe, zijt Gij onze vader. Wij zijn de leem, Gij zijt de boetseerder, wij allen het werk van uw hand.

Vraag: 'Waarom, Heer, liet U ons van uw wegen afdwalen?' Waarom kan deze tekst ook jouw gebed zijn, in deze tijd? Of klinkt je gebed anders? En hoe dan?

Evangelie: Marcus 13, 33-37

Jezus nodigt ons uit, roept ons op waakzaam te zijn.

Jezus zei tegen zijn leerlingen: 'Weest op uw hoede; weest waakzaam, want gij weet niet wanneer het ogenblik daar is. Het is er mee als met een man die in het buitenland vertoeft. Bij het verlaten van zijn huis heeft hij aan zijn dienaars het beheer overgedragen, aan ieder zijn taak toegewezen en de deurwachter bevolen waakzaam te zijn. Weest dus waakzaam, want ge weet niet, wanneer de heer des huizes komt, 's avonds laat of midden in de nacht, bij het hanengekraai of 's morgens vroeg. Als hij onverwachts komt, laat hij u dan niet slapend vinden. En wat Ik tot u zeg, zeg Ik tot allen: weest waakzaam!'

Vraag: Hoe komt het dat we telkens uit onze slaap gewekt moeten worden? Wat hebben covid-19, waakzaamheid, niet inslapen en verantwoordelijkheid met elkaar te maken?

Overweging: Uit je slaap gewekt

In het afgelopen jaar, waarin het coronavirus ons leven in allerlei vormen bijna geheel lam legde, werd dagelijks de veelvuldige vraag gesteld: hoe gaat het met u, maakt u het goed? Bijna vanzelfsprekend volgde daarop het antwoord: 'Goed....., ja goed!' Dat *goed* kan mogelijkwijs van alles betekenen. Het kan namelijk betekenen dat men het slecht maakt, maar dat hij of zij je dat niet vertelt. Het kan zijn dat we ons een beetje schamen voor het feit, dat we het 'zo goed maken', terwijl we van anderen horen, dat ze het slecht hebben, juist vanwege de heersende pandemie, maar ook vanwege de armoede die de komende tijd velen extra zal treffen: de oplopende werkloosheid omdat vele banen plots zijn weggevallen én vanwege de toenemende mate van honger voor de meest minimale inkomens in gezinnen. Inderdaad, juist in dit alom beroerde jaar kregen we haast iedere dag iets voorgeschoteld van de ellende, het moeilijke bestaan van andere mensen. En je moet al van nature keihard zijn, als je je daar niets van aantrekt. Overigens weten we ook wel, dat we het persoonlijk niet zo slecht hebben, in vergelijking met andere mensen in deze wereld, die in diepe armoede leven en sterven van de honger. En wanneer u en ik er nog verder over nadenken, dan zeggen we misschien wel: zou het één met het ander niet kunnen samenhangen? Ongemakkelijke schuldgevoelens bereiken al snel ons eigen ik. Toch denk ik heel vaak: ik kan er niet veel aan doen. Maar, zou God aan deze vervelende situatie, waar niemand om gevraagd heeft, iets kunnen doen? Vele gelovigen over de hele wereld bidden tot God om verandering van de ellendige toestanden,

waarin heden de mensen moeten leven. Zo kan ik, met hen allen, het gebed van Jesaja wel voorstellen: 'God, scheur uw hemel open en kom te voorschijn. Laat U zien! Laat U eens zien in uw grote almacht. En keer alles ten goede!' Jesaja heeft dit gebed –uit de grond van zijn hart– uitgeroepen rond het jaar 532 vóór Christus, toen een handjevol Joden uit de ballingschap van Babylon was teruggekeerd en zij op de puinhopen zaten van hun verwoeste land.

Ook wij zijn bijna beland op de puinhopen van onze samenleving, waar eenieder het voor het zeggen heeft, eenieder in het afgelopen jaar rondom de crisis een eigen mening heeft gevormd, kritiek heeft geuit over de aanpak van het terugdringen van dat vreselijke virus dat nog steeds wereldwijd op deze aarde rondwaart. We zouden dezelfde woorden van Jesaja in de eerste lezing kunnen uitschreeuwen: 'God, laat toch eens wat van U zien en help ons uit de ellende.' Wij kunnen het niet alleen, wij hebben U nodig. Kom toch God en bemoei U met uw schepping!'

Maar, beste waakzame mensen, neem mij niet kwalijk: 'wij hebben er een puinhoop van gemaakt en het lijkt wel dat God zich van zijn schepping heeft teruggetrokken'. Volgens het Joodse verhaal uit het boek Genesis, gebeurde dat al op de zesde dag van de schepping. God ging rusten, toen Hij de schepping had voltooid en had gezien, dat alles 'zeer goed' was. Hij liet de schepping verder aan de mensen over! Ja, die gingen ermee werken, rücksichtlos aan de slag alsof het hele heelal van hen was en Hij er zich verder niet meer mee te bemoeien had.

Wanneer Jezus in de korte evangelietekst van Markus van deze zondag viermaal spreekt over 'waakzaamheid', dan zou dat in alle waarschijnlijkheid wel eens kunnen betekenen: De rechtvaardige komt eraan. Hij die de aarde zal omkeren, die zijn dorsvloer grondig zal zuiveren. Wij, die bij het begin van een nieuw kerkelijk jaar, op de eerste zondag van de Advent uit de slaap gewekt worden, moeten attent, aandachtig, wakker, uitgeslapen en toekomstgericht in het leven staan, opdat wij zijn aankomst niet missen. We zouden als portiers in de loge moeten gaan zitten en wachten op de Heer, die 'er aankomt'. En dat niet alleen voor ons lieve zielenheil, maar vooral voor het Heil van de wereld. Advent is een tijd van verhoogde waakzaamheid. Hij kan niet ver meer zijn. Alle tekenen wijzen erop, in ons persoonlijk leven en in het leven van de mensheid. Scheur uw hemel open, laat U zien, kom! Dat is het gebed geweest van gelovigen uit alle tijden en dat in deze niet gemakkelijke tijd opnieuw mag klinken. Laat ons attent zijn. Hoe? Door in afwachting van God te doen wat we kunnen, wat in ieders vermogen ligt.

Het evangelie van dit weekend maakt ons er attent op, om waakzaam te zijn, met een dringende boodschap dat wij weer gevoelig mogen worden voor het geheim dat ons leven draagt. En hier hebben wij, christenen anno 2020, een bijzondere taak, namelijk getuigen: ziet uw Verlosser komt. Mensen die slechts leven van de ene dag in de andere moeten wij een

horizon aanbieden, die vervuld is met hoop. Juist ook in deze tijd waar verwarring en angst het leven beheersen. Deze wereld heeft nood aan mensen, die de aarde in hun hart dragen en de hemel in hun ogen, die ons verwijzen naar de droom die onze Schepper heeft van deze wereld. Zou jij daar niet bij willen zijn, of word je op de eerste zondag van de Advent te abrupt en misschien wel te vroeg uit je slaap gewekt? Geen nood, de eerste kaars op de adventskrans brandt dit jaar weliswaar niet in de kapel van Glorieux, maar wel in uw harten. Licht op de krans voor alle mensen die nog wat verwachten van het leven, verwachten van God, Schepper van hemel en aarde.

Johan Wolbrink

Wees waakzaam!

(uitgesproken door Wim Sleddens osa, († 27 september j.l.) op 3 december 2017; ingezonden door Corrie de Bont)

Wij, die zo vaak zeggen en denken dat onze jaren voorbij zijn, worden op nieuwe manieren uitgedaagd. Wij hebben deze korte parabel (Marcus 13,33-37) gelezen, over een man die op reis ging. We hoeven nauwelijks te zeggen dat die man Jezus is. Jezus die gekomen is, die zijn zending volledig heeft aanvaard, van God uit, en die na het voltooien van zijn zending zijn werk aan ons heeft overgedragen. Zoals we eerder op een zondag hebben gelezen van een heer die zijn vermogen aan zijn dienaren overliet, en naar het buitenland vertrok.

Jezus heeft zijn taak in onze handen gelegd, en hij zal er ons rekenschap van vragen. De enige die voor die dag bang moet zijn is de man die zijn talent uit angst in de grond stopte. De taak van Jezus is nu de taak van zijn kerk. Hij legt het ons in handen. Wij hoeven niet te weten tot wanneer. Wij hoeven niet te speculeren over de dag dat hij terugkomt, en dat alles zijn beslag krijgt. Wij moeten waakzaam zijn, zoals de deurwachter. Wij moeten denken en doen, voor vandaag en voor morgen.

Ik zie uit naar de Heer, mijn ziel ziet naar hem uit. Ik verlang naar zijn woord; mijn ziel verlangt naar de Heer, meer dan wachters naar de morgen, meer dan de wachter uitziet naar de morgen. (130, 6-8)

Herinneringen uit een Roomse jeugd (8):

Toch maar geen seminarie.....

Hoewel ik naast mijn misdienaarschap ook vaak bij een vriendje in de buurt op een heus kinderaltaartje "misje" speelde, voelde ik als kind niet direct een roeping tot het priesterschap. Dit in tegenstelling tot mijn twee jaar oudere broer Jan die in 1961 op twaalfjarige leeftijd het ouderlijk huis verliet om naar het bisschoppelijke kleinseminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel te vertrekken. Dit vertrek had ook voor mij ingrijpende gevolgen: ik was

mijn oudere broer met wie ik een kamer deelde min of meer "kwijt".

De eerste jaren op Beekvliet kwam hij slechts drie keer per jaar voor een vakantie naar huis. En toen hij eind jaren zestig thuis terugkeerde, vertrok ik juist voor mijn studie naar Nijmegen. Ik had deze scheiding kunnen voorkomen door ook naar het seminarie te gaan. Maar de pogingen van de pastoor mij daartoe te verleiden, mislukten. Hij had verwacht dat ik "onze" Jan zou volgen. Daar had ik absoluut geen zin in. Hoewel Jan tijdens vakanties meldde dat hij het op Beekvliet, afgezien van de in beslagname van zijn transistorradio door een oplettende surveillant, uitermate naar zijn zin had. Maar ik wilde beslist niet van huis en naar een internaat. Meester van Rooij vond vervolgens dat ik dan maar naar de paters in Eindhoven moest. En zo kwam ik na een geslaagd toelatingsexamen in 1963 op het Augustinianum terecht. En in haar kapel natuurlijk weer direct misdienaar. Daar leerde ik twee en soms zelfs drie missen tegelijk dienen. Achter het hoofdaltaar van de kapel bevond zich een galerij met een aantal altaartjes waarop de paters 's morgens de mis lazen. Bij gebrek aan misdienaars startten de missen soms vijf minuten na elkaar. Ik snelde dan na het confiteor van het ene altaar naar het andere om vervolgens na de schuldbelijdenis aldaar weer op tijd terug te zijn bij altaar 1 om het evangelieboek van rechts naar links te dragen.

Geleidelijk begon in die jaren echter de glans en de almacht van het "Rijke Roomse leven" door allerlei ontwikkelingen in de samenleving enigszins te verbleken en af te nemen. Op het Augustinianum en zelfs Beekvliet werden meisjes toegelaten.... En het aantreden van paus Johannes XXIII en het open zetten van deuren en ramen in de kerk bij aanvang van het Tweede Vaticaanse concilie, beloofde dat geen nieuwe lente voor de kerk?

Ach dat katholieke geloof leek zo gek nog niet.....

Harrie Meelen

(foto: priesterwijding op 10 maart 1951, kapel Grootseminarie Roermond; beschikbaar gesteld door Lou van Laer, Roermond)

KNIPSELS (11)

Als ik in krant of tijdschrift een uitspraak of gedachte lees, die ik nog eens wil nalezen of onthouden, knip ik hem uit en stop hem in een map. Vandaag en de komende keren zal ik een aantal van die knipsels met u delen, in de hoop dat ook u er iets aan hebt. Deze week deel 11.

Hypocrisie: een deugd!

Deugden en ondeugden worden vaak pal tegenover elkaar gezet. Zo kwam uit een deugdenonderzoek *openheid* als een van de belangrijkste deugden naar voren. De filosoof en publicist Ger Groot verzet zich tegen deze strikte indeling. Hij meent dat deugden en ondeugden graduele begrippen zijn. 'Bij het lezen van zo'n onderzoek', zegt hij in een vraaggerek, 'komt de katholieke in mij onmiddellijk in opstand. Nederlanders houden blijkbaar nog steeds vast aan een protestants mensbeeld waarin eerlijkheid, openheid en oprechtheid waarden op zich zijn. Propageert de katholieke dan oneerlijkheid? Nee, maar je moet die twee dingen niet zo lijnrecht tegenover elkaar zetten. Een beetje onoprechtheid is niet meteen 'oneerlijkheid', maar een manier om in het dagelijks leven de scherpe kantjes van onze meningsverschillen af te halen. Wie openheid, eerlijkheid en directheid propageert als absolute deugden, hangt een mensbeeld aan dat verstoken is van elke zin voor praktisch leven.

Laten we als voorbeeld de begroeting nemen als je iemand tegenkomt. Jij vraagt: 'Gaat het goed?' En de ander antwoordt: 'Prima, dank u, met jou ook?' – ook al gaat het in werkelijkheid helemaal niet zo goed met hem. Maar dat zeg je op zo'n moment niet. Die vraag is een ontmoetings-ritueel, en is helemaal niet gediend bij een eerlijk antwoord. Natuurlijk ken ik ook mensen die op deze vraag omstandig beginnen uit te leggen waarom het ze niet goed gaat. Heel vervelend is dat. Niet alleen omdat dat meestal niet het moment is om diep op ieders private sores in te gaan, maar vooral omdat dat soort mensen laat zien niet meer te weten wat de functie van rituelen is. Een uitwendig automatisme wordt dan opgevat als een inhoudelijke vraag waarop een eerlijk antwoord moet komen. Dit heeft te maken met de gedachte dat formaliteit en uitwendigheid iets slechts zijn.

Werkelijk belangrijk is het innerlijk. Die gedachte wordt door het protestantisme al vanaf de 16^e eeuw voorbereid, maar je ziet hoe die eind jaren zestig, begin jaren zeventig, heel radicaal wordt doorgevoerd. Dat heeft veel te maken met de tegencultuur van die tijd, die zich tegen allerlei bestaande vormen en formaliteiten richtte. Je moest je hart laten spreken, anders was je onoprecht. Dat ging heel ver. Desnoods moest je anderen beledigen of in de modder trappen: dat was nu eenmaal de prijs die voor die oprechtheid betaald moest worden. Het meest bizarre was wel dat men dat ook nog eens rechtvaardigde met een beroep op het respect voor de ander. Die diende je de waarheid recht in het gezicht te zeggen, want anders nam je hem niet serieus..... 'Iedereen moet kunnen zeggen wat hij wil, zolang er niet wordt aangezet tot geweld (Rutte). Maar is er dan nog

een samenleving mogelijk? Die functioneert alleen maar dank zij de smeerolie van de hypocrisie, die ervoor zorgt dat we niet voortdurend hard langs elkaar heen schuren. We schorten als het ware onze meningsverschillen even op, of doen net of we die niet zien, ter wille van een groter belang. Je zou zelfs kunnen zeggen dat een dergelijke hypocrisie de kern is van de beschaving zelf.' (Lees verder in 'Voortreffelijk leven. Op zoek naar het juiste midden', Lemniscaat 2009).

Waarom katholiek (vervolg)

In de vorige aflevering vertelde Monic Slingeland dat ze van de protestantse kerk was overgestapt op de katholieke, omdat ze daar kan 'geloven met alle zintuigen.' Maar er waren natuurlijk nog heel wat woorden nodig om tot die kerk toe te treden. 'Ik was gereformeerd genoeg om het alles- of-niets-principe vast te houden. Omdat ik hecht aan de sacramenten, wilde ik niet voor spek en bonen meedoen. Niet stiekem en anoniem aanschuiven in de rij en mijn hand ophouden voor de hostie. Geen haan zou er naar kraaien, maar dat was niet wat ik wilde. Ik wilde het echt en helemaal. Dat wilde niet zeggen dat ik tegen alles wat rooms-katholiek was ja en amen zei. Ik ken de pijnlijke verhalen van gelovigen die in de knel kwamen door de strikt gehanteerde regels. Ik zou gaan horen bij een kerk waar heel wat op aan te merken is, waar ik zelf heel wat op aan te merken heb. Het was een keuze tussen alles of niets. Ik stuurde mijn vrienden en kennissen een kaartje met de tekst: 'Ik word geen katholiek die roomser is dan de paus, maar één die ondanks twijfel en kritiek toch bij deze kerk wil horen.' Het felst reageerden katholieke leeftijdsgenoten. Ze konden niet begrijpen hoe ik iets moois en waardevols kan zien in de kerk die zij het liefst bij het vuilnis wilden zetten. Oudere katholieken begrepen het beter, al wenste een van hen, een priester, me wel toe dat ik het vol zou houden... De meeste protestantse vrienden waren enthousiast!

Wie veel ontvangt, moet ook veel teruggeven (vervolg)

Vorige keer vertelde Ricus Dullaert over zijn drugs- en aidspastoraat. Hij vervolgt: 'In het begin had ik last van het Messiascomplex: het idee dat iedereen gered moet worden. Maar dat verwachten mensen helemaal niet van een pastor. Ik kan naar ze luisteren en als ze dat fijn vinden met ze bidden. Wat ze echt van je willen, is dat je er bent en erbij durft te blijven. Ook als het moeilijk is. We hebben allemaal de neiging om het hazenpad te kiezen als het slecht gaat. Het is de kunst om te durven afdalen met iemand in zijn pijn en uitzichtloosheid. God heeft de gulle gever lief. Maar ik geef niet alleen. Ik ontvang ook van hen. Ik krijg meer zelfinzicht en ben door hen *streetwise* geworden. Het mooie van drugsgebruikers is dat een façade ophouden voor hen niet meer hoeft. Je kunt mensen niet op hun buitenkant beoordelen. Een zakenman kan een hyena zijn en er kan een gavere

binnenkant in een drugsverslaafde zitten dan in iemand met een witte boord.'

Afgaan op het licht

De laatbloeiende Friese dichter Jellema zingt in één van zijn verzen: *'Ik heb van het leven vrijwel niets verwacht. 't Geluk is nu eenmaal niet te achterhalen. Wat geeft dat? In de koude voorjaarsnacht zingen de onsterfelijke nachtegalen.'*

Pastoor G. Witlox uit mijn parochiekerk te Tilburg schreef daarbij het volgende: Je moet het geluk eigenlijk niet zóeken, je moet het leren zien, ontdekken daar waar je leeft en staat. Kijk om je heen met andere ogen naar mensen en dingen, die er zijn. Geluk wordt niet geboren alleen uit verandering om me heen; geluk wordt veeleer en sterker geboren, dieper, door veranderingen in mezelf, in die ogen van mij, een ánder licht, het kerstlicht op mijn leven. Daarop afgaan, op dat licht, vier weken lang. Misschien beginnen dan ook in mijn leven de nachtegalen te zingen in de koude nacht.

Pastoor Witlox

Verzameld door Joost Koopmans osa

***Houd de wacht, lieve Heer, met degenen die vannacht waken,
wachten of wenen, en laat uw engelen de wacht houden over
degenen die slapen.***

Augustinus

Om mee te nemen naar de eeuwigheid

Een bijdrage leveren aan de *Kerk-Krant* doe je waarschijnlijk als je graag iets wilt aandragen als discussiepunt of als je een uitgesproken mening hebt over iets. Maar je kunt ook uit pure solidariteit met de redactie handelen: zij hebben al 37 weken hun best gedaan en het voetvolk mag nu ook wel eens over de brug komen. Dat laatste brengt mij ertoe enkele gedichten waar ik heel erg van houd aan u voor te leggen.

Een gedicht is meestal een gesloten geheel, het gaat ergens over en als het gedicht de laatste regel heeft geleverd is de gedachte afgerond en overgebracht. In het beste geval raakt het je, je leest het nog eens en nog eens, je ogen gaan terug naar stukjes die je niet direct begreep, of die je leuk, mooi of ontroerend vond. Van sommige gedichten kun je nooit meer scheiden, die blijven iets zeggen wat je wilt horen of iets dat je mee wil nemen voor 'onderweg'.

Ik heb twee delen uit een cyclus van Rutger Kopland gekozen die ik wel mee wil nemen naar de eeuwigheid. De gedichten zijn kort ze hebben veel herhalingen, ook niet afgemaakte zinnen en elk lijkt iets te willen zeggen wat niet te zeggen valt, iets heel belangrijks dat wel aangeduid wordt maar verder niet uitgewerkt. Ze zeggen iets wat ik in mijn diepste wezen kan voelen, maar niet in woorden kan vatten. Dwalende gedachten, verlangen, herinnering, iets heel belangrijks dat er moet zijn maar niet meer is..... beelden van water dat stroomt, een gevoel van groot verlies ..... Het gaat ook over mij, over mijn eigen verlangen, verlies, herinnering...

Mary Wolters

Die Kunst der Fuge

I.

Zo dwalen gedachten, dwalen ze zich herhalend
als beken door bergwei, altijd een beetje anders,

altijd een beetje hetzelfde, allemaal naar iets
verlangend, een ergens, elders, een herinnering

zoekend daar naartoe. En hun verlangen is niets
dan de kracht van water, hun herinnering niets

dan oevers; ergens, elders zijn ze de zee.

V.

Het dwaalt, vloeit samen, valt uiteen, verdwijnt,
en het herhaalt zich, alsof er steeds weer iets

moet worden gezocht, gevonden, verloren, gezocht
alsof er steeds weer iets moet, iets moet zijn

voor het verdwijnt en daarna.

Adventscollecte

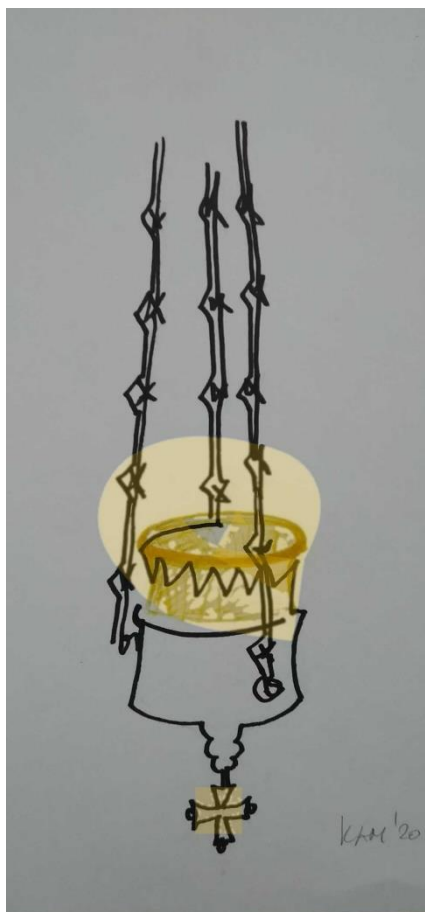

Op de eerste zondag van de advent, beginnen we met de collecte voor inloophuis "t Hemeltje". Deze stichting wordt voornamelijk geleid door vrijwilligers. Zij willen graag twee keer per week een maaltijd kunnen verzorgen voor ongeveer 40 personen. De subsidie hiervoor kwam door beleidswijziging van de gemeente te vervallen waardoor de pannen op het fornuis praktisch leeg vielen. Het gaat onder andere om arbeidsmigranten die (opnieuw) hun baan kwijtraakten in deze crisis maar ook over mensen uit een andere leefwereld: de wereld van de

straat. Zij worden opgevangen bij "t Hemeltje" voor een hapje, een douche en een warm onthaal.

Wij willen deze actie graag aanbevelen en ondersteunen met een gezamenlijke gift. Er staat helaas geen bus in de gang van onze kapel. Daarom vragen we u om uw bijdrage over te maken op rekeningnummer NL27.INGB.0007.5262.49 ten name van Stichting Geloofsgemeenschap Augustinus onder vermelding van "adventsactie 2020". Onze penningmeester zal zorgdragen voor een goede afwikkeling.

Vigilia lamp

Het kleine gekleurde lichtje dat altijd brandt, vind ik een van de mooiste tradities in de kerk. Om ons eraan te herinneren dat onze Schepper, vóór al het andere, het Licht heeft gemaakt.

Zo mag, vóór alles, Zijn Licht in ons gaan schijnen als een innerlijke gloed. Zodat wij vanuit daaruit innerlijk ontkiemen en uitgroeien.

Op weg naar Kerstmis wens ik u graag veel warmte toe!

Anita

Glorieuxpark zoekt vrijwilligers

De inzet van vrijwilligers is van grote betekenis voor onze bewoners. Het zit 'm vaak in kleine dingen, zoals een spelletje spelen, ondersteuning tijdens de maaltijd of samen een boodschap doen. Momenteel zoeken wij onder andere:

- Voor een eetclubje tussen half 5 en 19 uur vrijwilligers die willen ondersteunen bij de broodmaaltijd. Hier nemen een aantal bewoners aan deel die het wat lastiger vinden om zelf de broodmaaltijd te regelen. Daarnaast is samen eten voor de meesten ook fijner dan alleen. Je begeleidt de bewoner dus daar waar nodig. En mogelijk kun je een keer een tosti of een eitje bakken om de maaltijd extra gezellig te maken.
- Een vrijwilliger die wil ondersteunen bij de warme maaltijd of bij het koffiemoment. Denk aan het dekken van tafels, in rust uitserveren van de maaltijd, koffie schenken en nadien helpen opruimen.
- Verder zoeken we voor veel bewoners ook een maatje. Dit kan zijn voor verschillende dingen, samen naar de winkel, een praatje maken, een wandeling etc.
- Voor onze afdeling waar mensen met een beginnende dementie verblijven, zoeken we iemand die daar in de huiskamer kleine activiteiten zou willen doen, denk bijvoorbeeld aan de krant voorlezen of een klein spelletje doen met de bewoners.

Onze vrijwilligerscoördinator Carla Bodet vertelt u graag meer over vrijwilligerswerk bij Glorieuxpark. U kunt haar bereiken op telefoonnummer 040-2947500 (maandag, dinsdag en donderdag) of via personeelsadministratie@glorieux.nl. Op onze website, www.glorieuxpark.nl, vindt u nog meer vacatures.

Glorieuxpark · Geldropseweg 170 · 5613 LN Eindhoven

Vieringen met Kerst

Het bestuur onderzoekt de mogelijkheden om met kerst vieringen te organiseren. Een grootse opzet zoals in de laatste jaren is helaas niet mogelijk. Zowel het vinden van een geschikte ruimte als het respecteren van de veiligheidsvoorschriften staan dit in de weg. Er wordt gestreefd naar een avondviering op 24 december in Glorieux waarbij maximaal 30 personen mogen worden toegelaten. Deze viering kunt u via livestream bijwonen.

Op Tweede Kerstdag is misschien ook een viering realiseerbaar, maar eveneens slechts toegankelijk voor 30 mensen.

Via de Kerk-Krant en persoonlijke post ontvangt u in de eerste helft van december nadere berichten hierover.

Bestuur Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven

Kerstnummer Kerk-Krant

De redactie van de *Kerk-Krant* wil op 20 december een mooi kerstnummer laten verschijnen. Dit kan niet zonder uw hulp. We vragen onze lezers om ons te helpen: stuur ons een mooi kerstverhaal, een kerstherinnering, een foto die voor u speciaal is, of iets dergelijks. Het gaat ons om uw eigen verhaal. Dus niet een gedicht of een gedachte van iemand anders, maar uw verhaal, uw emotie of uw herinnering.

Op de zondag tussen kerst en nieuwjaar zal er geen *Kerk-Krant* verschijnen. De redactieleden verwachten dat zij dan zo moe zijn van het verwerken van uw inzendingen, dat zij dan aan rust toe zijn.

Redactie Kerk-Krant